

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 6. marts 2016

Kirke dag: Midfaste søndag/B

Tekst: Joh 6,24-37

Salmer:

SK: 30 * 40 * 27 * 637 * 662,4 * 388,5

LL: 30 * 40 * 637 * 662,4 * 388,5

Dagens bibeltekster gør mig på en gang både lidt nedslået, lidt sur, lidt fortvivlet og lidt lettet. Så det er med lidt blandede følelser, jeg læser dagens læsninger. Det er med lidt blandede følelser, jeg tager dagens læsninger til mig. Og mig minder de bare endnu engang om, hvor fantastisk vigtigt, og hvor fantastisk en stor gave fastetiden er for os. Fastetiden som eftertankens og fordybelsens tid. Eftertanke og fordybelse over mit liv, set i lyset af min tro på Gud.

I den sammenhæng blev jeg faktisk ramt af en prædiken, jeg holdt ved en bisættelse her i ugens løb. I den prædiken nævnte jeg, at et menneskes historie på et tidspunkt får ende, og – hvilket var aktuelt for afdødes vedkommende – måske er der ikke så meget at fortælle om livets historie for dette menneske. Men, sagde jeg, der er én historie, der altid er at fortælle om ethvert menneske, måske ikke så meget til andre mennesker, som til det enkelte menneske selv, og så skal det faktisk ske, mens vi lever, hvorfor det også gav mening at tage det med i en bisættelsesprædiken, hvor der jo tales til de efterlevende. Der er en historie om enhver af os, som vi skal have fortalt. Egentlig er det to historier. To historier i en. Det er historien om Gud og os. Men det er også historien om os og Gud.

Dét slog mig igen i aftes, da jeg skulle skrive prædiken til i dag og nok engang læste beretningen om israelitterne i ørkenen.

Faktisk er hele Bibelen fra enden til anden historien – altså fortællingen – om Gud og os, både os som menneskehed, men så sandelig også om den enkelte af os. Side efter side kan vi jo læse om Guds forhold til os, Guds vilje med os, Guds sindelag for os, Guds .... ja, fortsæt selv. Gud og os. Gud gav os, Gud giver os, Gud vil give os. Bibelen er side efter side et vidnesbyrd om, at for Gud er kun det bedste godt nok til os, og Han brænder efter, at række det til os. Det er fantastisk. Det er opløftende og lettende. Det er prisværdigt, og vi burde bryde ud i højlydte halleluja-råb ved hver eneste bid af fortællingen. Helt i tråd med indledningssalmen i dag:

Op, alle, som på jorden bor,
og takker Gud, vor Gud!
Hans pris af helligt englekor
i Himlen synges ud.

Han skænker liv og gode kår;
os alle ufortjent;
hvor mennesker det ej formår,
har han os hjælp tilsendt.

Og Bibelen er side efter side også fortællingen om os og Gud. Og det er så mange gange så nedslående læsning, fortvivlende læsning, håbløs læsning, harmdirrende læsning. Og det bliver det ikke mindre, når jeg så må se, at mange af disse fortællinger om mennesket og Gud nærmest er et spejl. De er sat i ramme af bestemte tider og steder og mennesker, og er alligevel på samme tid løsrevet fra tid og sted og kunne lige så godt handle om mig og Gud i min tid og på mit sted.

Tag nu den gammeltestamentlige læsning. Forhistorien er for israelitterne et ulideligt, umenneskeligt, ydmygende og opslidende slaveri i Egypten. Moses kommer til dem som den

befrier, Gud sender dem. Han kommer med løftet om, at Gud har et land til dem, et land, der flyder med mælk og honning. Efter hele historien med de ti plager ender det så med, at israelitterne nærmest drives ud af Egypten. De får friheden. De kan lægge mørket og lidelserne bag sig og forude kan de skimte lyset, håbet, friheden, overfloden og velsignelsen. Og knap er de kommet ud og er påbegyndt vandringen for forjættelsernes opfyldelse, før de brokker sig og giver ondt af sig. Og minsandten om ikke de ønsker sig tilbage til Egypten, for da havde de da i det mindste kødgryder at samles om. Og så tager Gud sig af dem ved at give, som vi læste, manna til sit folk, og senere vagtler. Og senere giver folket igen ondt af sig, og beklager sig over føden. I ( ) er det da tankevækkende, at på denne dag hører vi om mennesker, der brokker sig over maden, denne dag, hvor også Folkekirkens Nødhjælp har landsindsamling til fordel for verdens sultende. Men tilbage til israelitterne. De står lige foran Guds fylde af velsignelser, de er på frihedens vej, og de brokker sig over maden, og ønsker sig tilbage.

Jeg kan godt blive harm over en sådan opførsel. Men jeg bliver også ramt af denne opførsel. For der er ikke den store forskel på dem og mig. Der skal så lidt til i mit øjeblikks manglende tilfredsstillelse af mit begær, for når alt kommer til alt, så er det jo det, det er, før jeg også brokker mig og klager mig. Der skal så lidt til, før også jeg sætter spørgsmål ved, om Gud egentlig er sin plads voksen. Sig mig, er Han ikke klar over, hvem Han har med at gøre, og hvad jeg ønsker mig? Kender Gud ikke sin plads? Jeg er sulten og vil mættes! Jeg er syg og vil være rask! Jeg er ulykkelig og vil være lykkelig – nu! Det kan godt være, at Gud har evigheden som mål for sine forjættelser; men jeg har nuet! Det kan godt være, at Gud har fromme og fine tanker om tro, håb og kærlighed; men jeg begærer mit legemes tilfredsstillelse – nu! Hvorfor ligger det forjættede land med

overflod af mælk og honning så langt fra Egypten? Kunne Gud ikke lige så godt have ladet Sinaj ørken blomstre i fuldt flor og lade stegte duer flyve rundt, så de ikke først skulle gennem en ørkenvandring?

Dette er et lille stykke af fortællingen om Gud og os og os og Gud. Og hvis ikke Gud er, som Han er, så vil de to fortællinger aldrig kunne ende med at blive én fortælling. Så vil det altid være to fortællinger, der aldrig når ind i det samme mål.

Det samme gør sig gældende i evangeliet. Her er der også referencer til GT-fortællingen. Tydeligt aktualiseret i Jesu bispisningsunder. Han gav os i går, hvad er egentlig hans begrundelse for ikke også at give os i dag, og i morgen, og i overmorgen. Når han kan, kan han så i det hele taget tillade sig at lade være?

Der er egentlig mange sætninger i evangeliefortællingen, det er værd at standse ved. Jeg vil godt standse ved en enkelt: Skaren spørger Jesus: ”Hvilket tegn går du, så vi kan se det og tro dig?” Når jeg godt vil standse ved det, skyldes det en dag i konfirmandundervisningen for nogen tid siden. Konfirmanderne spurgte mig, med andre ord, om præcis det samme. Altså ikke, hvad jeg kan. Men de spurgte: ”Hvorfor kommer Gud ikke bare og stiller sig hos os, så vi kan se ham? Det vil gøre det hele meget lettere!”

Jesus siger i evangeliet: ”I har set mig, og I tror ikke.” De så Jesus gøre Guds gerninger. De så deres Gud i Jesus. Og alligevel troede de ikke; de var bare optændt af deres eget begær i nuet. Og Jesus passede slet ikke ind i deres Guds billede. For han gør jo ikke, som de forventer og ønske om.

Det ville Gud heller ikke gøre, om Han så stod i levende figur foran os. Vi ville heller ikke få en Gud at se, som passede ind i vores billede, og derfor ville vi ikke lettere kunne tro. Han ville heller ikke stille vores begær, og derfor ville vi heller ikke tro, at Han var Gud. Og al Hans snak om frelse og fortabelse, tro, håb og kærlighed, evighed og himmelsk herlighed – det er nu, jeg begærer mig og mit, kan Gud ikke fatte det?

Også dette er en del af fortællingen om Gud og os, og om os og Gud. Og det vil altid være to fortællinger, der aldrig kan skrives sammen i en fortællingen, og det vil en dag ende med, at Gud sidder i sin herlighed helt alene, og vi foræder os i begærets umættelige utilfredsstillelse.

Det fortvivlende er, at der er så mange mennesker, der stiller sig tilfredse med det. Hvis ikke Gud er min gud, så kan det også være lige meget. Det opløftende er, at Gud ikke stiller sig tilfreds med denne tingenes tilstand. Gud vil have skrevet fortællingerne sammen til én. Men Han kan ikke gøre det ved at stille vort begær. Han gør det ved at afsløre begæret som den umættelige Djævel, det er. Gud går i Jesus ind i vores fortælling, ind i vort liv, for at skrive sin fortælling ind i den. Derved afslører Han begæret, og Han ikke bare viser os; men Han giver os et andet brød end begærets brød. Han giver os livets brød. Lives brød fra Himlen. Han giver os Jesus. Jesus er det brød, der kan vise os begærets og bedragets umættelighed, og mætte os i sulten efter livet.

Og det er måske nemmere at tro, hvis Jesus stod her in figura og sagde det til os og gjorde det for os. Som sagt før, det tror jeg ikke. Og sådan gør Jesus ikke. Men fordi Han ved, at vi i dette er skrøbelige og kan have brug for at røre og se, giver han os sig selv i brød og vin. En lille oblat og en lille tår vin, stiller ikke sult og tørst i livet; men det stiller livets sult og tørst, for

som vi helt konkret kan mærke og smage det i munden, så konkrete må Hans ord forstås, når de lyder til os: ”Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste.” Det kan godt være, at vi skal lide sult og tørst i livet; men vi skal ikke lide livets sult og tørst. Det kan også sagtens ske, at livet bliver en ørkenvandring; men vi må gå ud i ørkenen med løftet for øje og tage hans ord konkret til os: ”...den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort.” Da skrives fortællingen om Gud og os og fortællingen om os og Gud sammen i fortællingen om Gud med os. Dén fortælling har ingen slutning.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen